

Πάνιον - Αριθμός Δεκαοκτώ

Τρεις φορές 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Θα εξετάσουμε τώρα ορισμένες από τις συνεπαγωγές του δωδεκάτου εδαφίου του Δανιήλ ένδεκα, και κατόπιν θα εντάξουμε τις τρεις γραμμές των «250» ετών στην ιστορία των εδαφίων ένδεκα έως δεκαπέντε, η οποία εκπληρώθηκε στη μάχη του Πανίου το 200 π.Χ. Η γραμμή των «250» ετών που άρχισε το 457 π.Χ. λήγει το 207 π.Χ., στο μέσον της περιόδου που αρχίζει με τη μάχη της Ραφίας και τελειώνει με τη μάχη του Πανίου. Τα «250» έτη στη γραμμή του Νέρωνα λήγουν με την ιστορία των τριών βημάτων του Κωνσταντίνου, η οποία αντιπροσωπεύεται από τα έτη 313, 321 και 330. Τα «250» έτη των Ηνωμένων Πολιτειών λήγουν στις 4 Ιουλίου 2026.

Η γραμμή του Νέρωνα αντιπροσωπεύει την ιστορία του καιρού της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου, πρώτα στις Ηνωμένες Πολιτείες, και έπειτα στον κόσμο. Η γραμμή του 457 π.Χ. τοποθετεί τον Τραμπ σε ένα στρατιωτικό μεσοδιάστημα μεταξύ δύο μαχών. Η περίοδος που εκτείνεται από το 1776 σηματοδοτεί επίσης ένα μεσοδιάστημα για την τελική προεδρία του Τραμπ. Για να τοποθετήσουμε αυτές τις γραμμές στη σωστή τους θέση, θα εξετάσουμε πρώτα το εδάφιο δώδεκα και την κατάρρευση της Ρωσίας και του Πούτιν. Έπειτα τις τρεις γραμμές των «250» ετών, και κατόπιν τη γραμμή της Ασμοναϊκής Δυναστείας. Αφού αυτές οι γραμμές τεθούν στη θέση τους, θα ευθυγραμμίσουμε τον Πέτρο με το Πάνιον. Όταν αυτές οι γραμμές τεθούν στη θέση τους, θα πρέπει να είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε πώς το μήνυμα της 18ης Ιουλίου 2020 πρέπει να διορθωθεί και να κηρυχθεί, και ότι αυτό είναι το μήνυμα του βιβλίου του Ιωήλ.

Ὁ βασιλεὺς Ὀζίας τοῦ Ἰούδα καὶ ὁ Πτολεμαῖος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου

Η ιστορία που εκπλήρωσε το εδάφιο ένδεκα στη μάχη της Ραφίας ευθυγραμμίζεται με την ιστορία του βασιλέως Οζία. Όταν ο Ησαΐας καθαρίζεται και ενδυναμώνεται για να διακηρύξει το μήνυμα της όσιμης βροχής, η κλήση του ήλθε κατά το έτος κατά το οποίο απέθανε ο Οζίας.

Τὸ ἔτος καθ' ὃ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Ὀζίας, εἶδον καὶ τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἐπλήρου τὸν ναόν. Ἡσαΐας 6:1.

Τον θάνατο του Οζία προηγήθηκε η ανταρσία που εκδήλωσε, η οποία ήταν παράλληλη προς και ευθυγραμμισμένη με την ανταρσία του Πτολεμαίου αμέσως μετά τη νίκη στη μάχη της Ραφίας. Ο Οζίας και ο Πτολεμαῖος είναι σύμβολα ενός νοτίου βασιλέως του οποίου η καρδιά υψώθηκε, οι οποίοι αποστατούν επιδιώκοντας να συνδυάσουν την κρατική τους εξουσία με την εκκλησιαστική εξουσία. Όταν ο Οζίας επιχείρησε να συνδυάσει εκκλησία και κράτος, η λέπρα στο μέτωπό του προτυπώνει το χάραγμα του θηρίου.

Και ο τρίτος άγγελος ηκολούθησεν αυτούς, λέγων μετά φωνής μεγάλης· Εάν τις προσκυνή το θηρίον και την εικόνα αυτού, και λάβη το χάραγμα αυτού επί του μετώπου αυτού, ή επί της χειρός αυτού, ούτος θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού, του κεκερασμένου ακράτου

εν τω ποτηρίῳ τῆς οργῆς αὐτοῦ· καὶ θέλει βασανισθῆ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἀγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου· καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέραν καὶ νύκτα οἱ προσκυνούντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ὅστις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ονόματος αὐτοῦ. Ἀποκάλυψις 14:9–11.

Ὁ Οὐζίας, λοιπόν, ἀντιπροσωπεύει ἕναν προοδευτικὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς στασιαστικῆς τοῦ ἀπόπειρας νὰ συνενώσει ἐκκλησία καὶ κράτος. Ἐπειτα ἀντιπροσωπεύει μίαν ἀνίσχυρη συγβασιλεία με τὸν υἱὸ τοῦ ἐπὶ ἑνδεκά ἐτη. Ὁ Οὐζίας ἔζησε ἐπὶ ἑνδεκά ἐτη μετὰ τὴν στάση τοῦ. Ἡ ἀρχὴ τῆς στάσεώς τοῦ συμβολίζει τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅπου ἐκκλησία καὶ κράτος συνενώνονται καὶ ἐπιβάλλεται τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου. Ἐνδεκά ἐτη ἀργότερα ἀπέθανε, ἀντιπροσωπεύοντας τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ ὡς βασιλέως τοῦ νοτίου βασιλείου τοῦ Ἰούδα, τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ ἐνδοξία γῆ, δηλαδὴ οἱ Ἡνωμέναις Πολιτεῖαι.

Σε προφητικὴ σχέση πρὸς τὸν Πτολεμαῖο, ὁ Οὐζίας ἀντιπροσωπεύει τὸν Ἰούδα, τὴν γῆ τῆς δόξης καὶ τὸν ἀποστάτη Προτεσταντισμὸ, ἐνῶ ὁ Πτολεμαῖος ἀντιπροσωπεύει τὴν Αἴγυπτο, ἡ ὁποία εἶναι ἡ δύναμη τοῦ δράκοντος, τῆς ὁποίας ἡ θρησκεία εἶναι ὁ πνευματισμὸς. Ὅταν οἱ δύο βασιλεῖς θεωροῦνται ὡς παράλληλες γραμμές, ὁ Οὐζίας παύει νὰ ἀποτελεῖ ἀπεικόνιση τῆς γῆς τῆς δόξης, καὶ μαζί καθίστανται σύμβολο δύο ἐθνῶν. Ἡ Αἴγυπτος καὶ ὁ Ἰούδας εἶναι σύμβολα τῶν θρησκείων τοῦ πνευματισμοῦ καὶ τοῦ ἀποστάτη Προτεσταντισμοῦ. Ἀποτελοῦν σύμβολο τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κρατικὴ τέχνη καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τέχνη, τὶς ὁποῖες ἀντιπροσωπεύουν ὅταν εὐθυγραμμίζονται ὡς ἕνα σύμβολο, περιλαμβάνουν δύο ἔθνη, ὅπως ἦσαν οἱ Μήδοι καὶ οἱ Πέρσες, ὅπως ἦσαν ἡ Αἴγυπτος καὶ τὰ Σόδομα τῆς Γαλλίας, ὅπως εἶναι τὰ ρεπουμπλικανικὸ καὶ προτεσταντικὸ κέρατα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπως ἦσαν τὰ βόρεια καὶ νότια βασίλεια τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα, καθὼς καὶ ἡ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη καὶ ἡ παπικὴ Ρώμη. Ὡς σύμβολο δύο βασιλείων, συνδέονται προφητικῶς μετὰ τὸν ναοὺ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου τόσο ὁ Οὐζίας ὡς καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐπεδίωξαν νὰ προσφέρουν θυσίαν στὸν ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Δύο ἔθνη πού ἀμφοτέρωτα ἐπαναστατοῦν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀγιαστηρίου.

Εἶναι σημαντικό νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ἡ ἀνταρσία ἀμφοτέρων τῶν βασιλέων ἦταν σε σχέση με τὸν ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σύμβολο τοῦ ναοῦ ὅπου ὁ Δανιὴλ εἶδε τὸν Χριστὸ στὸ δέκατο κεφάλαιο. Οἱ ἱστορίες ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν βασιλέων συμπίπτουν στὸν Οὐκρανικὸ Πόλεμο, καὶ, πράττοντας τούτο, ἀρχίζουν τὴ μαρτυρία τοὺς τὸ 2014. Ἀμφοτέροι υψώθηκαν με στρατιωτικὲς νίκες, οἱ ὁποῖες παριστάνονται ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Ραφίας στὸ ἐδάφιο ἑνδεκά. Ἡ Ραφία σηματοδοτεῖ τὴ μεθόριον τοῦ ἕκτου βασιλείου τῆς βιβλικῆς προφητείας καὶ τῆς τριπλῆς ἐνώσεως τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς. Εἶναι ἐπίσης τὸ ὄριο τῆς μετάβασης τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας πρὸς τὴ θριαμβεύουσα ἐκκλησία.

Μετὰ τὸ 2014, ὁ πλουσιώτατος βασιλεὺς ἀνήγγειλε τὴν πρόθεσίν τοῦ νὰ θέσῃ ὑποψηφιότητα γιὰ τὴν προεδρία τὸ 2015. Τὸ 2020 ὁ πλουσιώτατος βασιλεὺς, ἀντιπροσωπεύων τὸ Δημοκρατικανὸν κέρα, ἔλαβε τὴν θανάσιμον πληγὴν αὐτοῦ, ἥτις ἔμελλε ὕστερον νὰ θεραπευθῆ. Τὸ 2022 ὁ πόλεμος τῆς Οὐκρανίας ἐκλιμακώθη. Ἐπειτα ὁ Τραμπ ἐπανῆλθεν, εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ δεκάτου τρίτου ἐδαφίου, εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 2024. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 2023, ἠκούσθη φωνὴ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τὴν 31ην Δεκεμβρίου 2023 τὸ Προτεσταντικὸν κέρα ἀνεστήθη, καθὼς καὶ τὸ Δημοκρατικανὸν κέρα

εις τὰς ἐκλογὰς τοῦ 2024, ὅτε ὁ Τραμπ ἐπανῆλθε, καὶ ἔπειτα, τὸ 2025, ἡ δοκιμασία τοῦ θεμελίου ἔληξεν μὲ τὴν ἄφιξιν τῆς δοκιμασίας τοῦ ναοῦ.

1989

Οι ἀλήθειες που ἀποσφραγίσθηκαν τὸ 1989 ἦσαν διττές. Οἱ προφητικοὶ παραλληλισμοὶ τῶν μεταρρυθμιστικῶν κινήματων καὶ οἱ τελευταῖοι ἕξι στίχοι τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιὴλ ἀποσφραγίσθηκαν ταυτοχρόνως. Ὑπάρχουν ὀρισμένοι προφητικοὶ κανόνες που χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ θεμελιωθεῖ τὸ ἀρχικὸ μῆνυμα τοῦ τεσσαρακοστοῦ στίχου. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς ἀλήθειες ἀποτελοῦν τῶρα τὸ κλειδί γιὰ τὴν κρυμμένη ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἴδιου στίχου, ὅπου ἀνεκαλύφθησαν ἐκεῖνοι οἱ προφητικοὶ πολύτιμοι λίθοι. Θὰ σας δώσω ἓνα παράδειγμα.

Τὸ 1989 δὲν ὑπῆρχε στὸν Ἀντβεντισμὸ ἐνιαία κατανόηση ὡς πρὸς τὸ τι ἀντιπροσώπευαν τὰ τελευταῖα ἕξι ἐδάφια τοῦ Δανιὴλ. Ἡ ἔλλειψη ἐκείνης τῆς ἐνότητος ἦταν διπλή. Δὲν ὑπῆρχε ὁμοφωνία ὡς πρὸς τὸ νόημα τῶν ἐδαφίων. Ἐκεῖνοι που ὁμολογοῦσαν ὅτι εἶχαν κατανόηση τῶν ἐδαφίων παρουσίαζαν ἀνθρώπινες ἰδέες ἀναμειγμένες μὲ τὴν θεολογία τοῦ ἀποστατημένου Προτεστάντισμου καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ, τὴν κληρονομικὴ πρωτοτοκία που εἶχαν λάβει ἀπὸ τοὺς προπατόρες τοῦς τῆς ἀνταρσίας τοῦ 1863, ὅταν ἐκπλήρωσαν τὸν ρόλο τοῦ ἀνυπάκουου προφήτη στὴ θεμελιώδη ἀνταρσία τοῦ Ἱεροβοάμ. Ἐκεῖνες οἱ ἐπιμέρους ἀντιλήψεις περὶ τοῦ τι ἦσαν τὰ ἐδάφια ἀποτελοῦσαν, στὴν καλύτερη περίπτωση, ἰδιωτικὲς ἐρμηνεῖες. Οἱ ἀντιλήψεις τοῦς περὶ τῶν ἐδαφίων εἴτε ἀντιφάσκουν πρὸς τὴν βασικὴν προφητικὴν ἐφαρμογή, καὶ συχνὰ ἦσαν ἀντίθετες πρὸς τὴν ἴδια τὴν προκείμενην θέσιν που οἱ ἴδιοι προσδιόριζαν γιὰ τὰ ἐδάφια.

Αὐτὸ που εἶδαμε στὰ ἐδάφια ἦταν μιὰ συνεπὴς κατανόηση καὶ τῶν ἕξι ἐδαφίων. Ἡ συνέπεια τοῦ μηνύματος που διακρίναμε ἦταν ἐκείνη που μὲ ἐνθάρρυνε νὰ παρουσιάσω τὴν κατανόησίν μου, ἀκόμη καὶ ὅταν γινώριζα ὅτι ὅλος ὁ Ἀντβεντισμὸς ἀπέρριπτε αὐτὸ που εἶχα κατανοήσει. Ἐκεῖνο που κατανοήσαμε ἀπὸ τὰ ἐδάφια ἐκεῖνα δημοσιεύθηκε πρῶτα τὸ 1996, καὶ ἡ κατανόηση που ἐκτέθηκε ἐκεῖ ἔχει μόνον ἐνισχυθεῖ περισσότερο, καθὼς ὁ χρόνος ἔχει κυλήσει ἐπὶ τριάντα καὶ πλέον ἔτη!

Εάν ἐξετάσετε τὴν πρώτην κιόλας παραπομπήν στὸ περιοδικὸν *The Time of the End*, θὰ βρεῖτε τὰ *Testimonies*, τόμος 9, σελίδα 11. Πέντε χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν 9/11, τὸ περιοδικὸν ἀρχίζει μὲ 9/11. Μία ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς κατανοήσεις που μὲ ἐνθάρρυναν ἦταν ἡ κατανόηση ὅτι, «κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους» στὸ ἐδάφιο σαράντα, οἱ βασιλεῖς τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ νότου ἦσαν πνευματικὲς, ὄχι κυριολεκτικὲς, δυνάμεις. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἤδη γινώριζα ὅτι ἡ Ἀδελφὴ White εἶπε πῶς τὰ βιβλία τοῦ Δανιὴλ καὶ τῆς Ἀποκάλυψης εἶναι τὸ ἴδιον βιβλίον, καὶ ὅτι ἡ ἴδια γραμμὴ προφητείας που βρίσκεται στὸν Δανιὴλ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Ἰωάννην στὴν Ἀποκάλυψιν. Εἶχα διαπιστώσει ὅτι στὴν Ἀποκάλυψιν ἑνδεκά, ἡ ὁποία ἐκπληρώθηκε στὴν ἱστορία που περιβάλλει τὸν καιρὸν τοῦ τέλους τὸ 1798, τὸ σχόλιον τῆς Ἀδελφῆς White ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου διδάσκει σαφῶς ὅτι ἡ Γαλλία ἦταν πνευματικὴ Αἴγυπτος, καὶ ἦταν ἐξίσου σαφὴς ὅτι στὴν Ἀποκάλυψιν δεκαεπτὰ, ἡ πόρνη ἐπάνω στὸ θηρίον ἦταν πνευματικὴ Βαβυλώνα.

Ἡ ταύτιση αὐτῶν τῶν δύο δυνάμεων ἀπὸ τὴν Ἀδελφὴν White βρίσκεται στὸ *The Great Controversy*, καὶ ἐκεῖνες οἱ παρατηρήσεις συνδέουν μεταξὺ τοῦς τὴν μαρτυρία τοῦ Ἰωάννη καὶ τοῦ Δανιὴλ. Ὁ ὀρισμὸς τοῦ βασιλέως τοῦ νότου στὸ ἐνδέκατον κεφάλαιον τοῦ Δανιὴλ εἶναι ἡ δύναμις που ἐλέγχει

την Αίγυπτο, και ο βασιλεύς του βορρά είναι η δύναμη που ελέγχει τη Βαβυλώνα. Το γεγονός ότι η Βίβλος και το Πνεύμα της Προφητείας εργάστηκαν από κοινού για να εδραιώσουν μια αλήθεια, φέροντας μαζί τον Δανιήλ και την Αποκάλυψη προς απόδειξη του σημείου αυτού, ήταν κάτι που ουδέποτε θα μπορούσα να παραδώσω σε οποιονδήποτε πλανημένο θεολόγο ή πλανημένο αυτοδιορισμένο ηγέτη μιας αυτοσυντήρητης διακονίας.

Το να κατανοήσει κανείς τον Πτολεμαίο και τον Οζία ως σύμβολα της μάχης της Ραφίας και των συνεπειών που επέρχονται αφού υψωθούν οι καρδιές τους, σημαίνει να διέπεται από το γεγονός ότι ο Πτολεμαίος αντιπροσωπεύει τη δύναμη του δράκοντος, η οποία νικά την πληρεξούσια δύναμη της Ρώμης, μόνο και μόνο για να ηττηθεί από την πληρεξούσια δύναμη που είχε νικήσει τον Πτολεμαίο στο δέκατο εδάφιο και το 1989. Οι ιστορικές διακρίσεις είναι σκοπίμες και σημαντικές.

Ο Οζίας λαμβάνει το χάραγμα του θηρίου όταν επιχειρεί να ενώσει εκκλησία και κράτος· ο Οζίας είναι η ένδοξη γη, και η ένδοξη γη αποτέλεσε μείζον επιχείρημα στην αρχή του μηνύματος το 1989. Είναι η ένδοξη γη οι Ηνωμένες Πολιτείες ή είναι η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας; Εκείνοι που τότε υποστήριζαν την εσφαλμένη ιδέα ότι η ένδοξη γη είναι η Αντβεντιστική Εκκλησία, μαζί με όσους εξακολουθούν ακόμη να το πράττουν, θα υποστήριζαν ότι το ένδοξο άγιον όρος του εδαφίου σαράντα πέντε ήταν προφανώς η εκκλησία του Θεού, ώστε αυτό σήμαινε γι' αυτούς ότι ένα όρος και μια γη ήταν το ίδιο σύμβολο. Συνήθης ανθρώπινος συλλογισμός, υποθέτω.

Ο Οζίας είναι η ένδοξη χώρα, και ο Πτολεμαίος είναι η Αίγυπτος. Ο Οζίας, ως η ένδοξη χώρα, έχει τα δύο κέρατα του Προτεσταντισμού και του Ρεπουμπλικανισμού. Η πολιτική εκδήλωση του Πτολεμαίου είναι ο κομμουνισμός και οι ποικίλες μορφές του, και η θρησκευτική εκδήλωση του Πτολεμαίου είναι ο πνευματισμός και οι ποικίλες μορφές του. Ένα χαρακτηριστικό της δύναμης του δράκοντος είναι ότι αποτελεί συνομοσπονδία, αλλά ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είναι η ένδοξη χώρα, είναι ένα ενιαίο έθνος με δύο κέρατα.

Το εδάφιο 40 του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ κατέδειξε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν η πληρεξούσια δύναμη του παπισμού όταν η Σοβιετική Ένωση παραμερίστηκε το 1989. Αυτή η αλήθεια εναρμονίζεται με τον ρόλο του δίκερου θηρίου της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, διότι τα δύο βιβλία είναι το αυτό.

Και είδα ένα άλλο θηρίο να ανεβαίνει από τη γη· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και μιλούσε ως δράκων. Και ασκεί όλη την εξουσία του πρώτου θηρίου ενώπιόν του, και κάνει τη γη και εκείνους που κατοικούν σ' αυτήν να προσκυνήσουν το πρώτο θηρίο, του οποίου η θανατηφόρα πληγή θεραπεύτηκε. Αποκάλυψη 13:11, 12.

Η δέκατη τρίτη κεφάλαιον της Αποκαλύψεως προσδιορίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την πληρεξούσια δύναμη του Παπισμού, διότι το θηρίον της γης «ασκεί πάσαν την εξουσίαν» του θηρίου που ανέβηκε εκ της θαλάσσης, το οποίο ήλθε «ενώπιον αυτού». Στο δεύτερο εδάφιο, ο δράκων της ειδωλολατρικής Ρώμης είχε δώσει στον Παπισμό τη δύναμή του, τον θρόνο του και μεγάλη εξουσία. Η λέξη που μεταφράζεται ως «δύναμις» σημαίνει δύναμη, αλλά στο δωδέκατο εδάφιο πρόκειται για διαφορετική λέξη, η οποία μεταφράζεται ως «εξουσία», με την έννοια της

«εκχωρημένης εξουσίας».

Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η δύναμη-αντιπρόσωπος του παπισμού, ο οποίος έχει προτυπωθεί από την ειδωλολατρική Ρώμη, η οποία έδωσε τη στρατιωτική και οικονομική της υποστήριξη στον παπισμό, όπως εκτίθεται στο εδάφιο δύο. Πράττοντας τούτο, η ειδωλολατρική Ρώμη προτύπωνε τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες επίσης θα έδιναν τα «άρματά» τους, τα «πλοία» τους και τους «ιππείς» τους, για να επιτελέσουν το αθέμιτο έργο της παπικής εξουσίας.

Όταν οι τρεις μάχες των εδαφίων δέκα, ένδεκα και δεκαπέντε εκπληρώθηκαν στην ιστορία, ο Αντίοχος ο Μέγας ήταν παρών σε καθεμία από αυτές. Το γεγονός αυτό προσδιορίζει ότι η δύναμη η οποία αντιπροσωπεύεται στις τρεις μάχες είναι πληρεξούσια δύναμη του θηρίου, διότι είναι πάντοτε ο Αντίοχος, και ο Αντίοχος το 1989 ήταν η πληρεξούσια δύναμη των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι τρεις μάχες που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, καθώς και τη δομή της αλήθειας. Είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες στην πρώτη μάχη και στην τρίτη μάχη, προσδιορίζοντας ένα άλφα και ωμέγα στην πρώτη και στην τελευταία μάχη. Οι τρεις μάχες που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι φέρουν επίσης την υπογραφή της αλήθειας. Η πληρεξούσια δύναμη της ναζιστικής Ουκρανίας είναι η μάχη στο μέσον, η οποία αντιπροσωπεύει την εξέγερση του μεσαίου waymark στο πλαίσιο της εβραϊκής λέξης «αλήθεια». Οι τρεις μάχες αντιπροσωπεύουν το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, πράγμα που σημαίνει ότι αντιπροσωπεύουν την «κρυμμένη ιστορία» του εδαφίου σαράντα.

Το ενδέκατο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης προσδιορίζει το 2023 ως το σημείο κατά το οποίο ανασταίνονται και τα δύο κέρατα. Το ενδέκατο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει ακριβώς την ίδια ιστορική περίοδο. Η εσωτερική γραμμή της προφητείας και η εξωτερική γραμμή της προφητείας συμπίπτουν το 2023. Η εσωτερική γραμμή είναι το «πράγμα» που κατανόησε ο Δανιήλ και η εξωτερική γραμμή είναι το «όραμα» που κατανόησε.

Η δοκιμασία του ναού, την οποία απεικονίζει ο Δανιήλ, άρχισε την εικοστή δεύτερη ημέρα, και είκοσι δύο έτη μετά την 11η Σεπτεμβρίου, η οποία είναι το σημείο κατά το οποίο ο Ησαΐας εισήλθε στον ναό, σε φέρνει στο 2023. Ο Ησαΐας προσδιορίζει τον θάνατο του Οζία, αφού έζησε με λέπρα επί ένδεκα έτη, στην 11η Σεπτεμβρίου. Το έργο της ανεγέρσεως του ναού συνίσταται, πρώτον, στη θεμελίωση, και κατόπιν στην ανέγερση του ναού και στην τοποθέτηση του ακρογωνιαίου λίθου, πράγμα που έπειτα οδηγεί στην τρίτη λυδία λίθο, η οποία αντιπροσωπεύεται από τη εορτή των σαλπύγων στη γραμμή του Λευιτικού είκοσι τρία. Το εσωτερικό έργο του αιωνίου ευαγγελίου επιτελείται κατά τη διάρκεια της ιστορίας της εξωτερικής γραμμής. Στο εδάφιο ένδεκα ο Πούτιν έχει προτυπωθεί από τον Πτολεμαίο, και ο βασιλεύς Οζίας παρέχει δεύτερη μαρτυρία για την απεικόνιση του βασιλέως του νότου, ο οποίος υψώνεται μέσω στρατιωτικής επιτυχίας και ο οποίος κατόπιν επιχειρεί να εισχωρήσει στον χώρο της θρησκείας.

Και ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει κινηθῆ ἐν θυμῷ, καὶ θέλει ἐξελθεῖ καὶ πολεμήσει μετ' αὐτοῦ, τουτέστι μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ· καὶ θέλει παρατάξει πλῆθος μέγα· ἀλλὰ τὸ πλῆθος θέλει παραδοθῆ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ πλῆθος, ἡ καρδία αὐτοῦ θέλει

ὕψωθῆ· καὶ θέλει καταβάλει μυριάδας πολλὰς· ἀλλ' οὐχὶ θέλει ἐνισχυθῆ ἐκ τούτου. Δανιήλ 11:11, 12.

Ο Ουρίας Σμιθ αναφέρεται στην ιστορία του Πτολεμαίου Φιλοπάτορος και στην απόπειρά του να προσφέρει θυσίες στον ναό της Ιερουσαλήμ.

«Στον Πτολεμαίο ἔλειπε ἡ φρόνησις ὥστε νὰ κάνει καλὴ χρῆσις τῆς νίκης του. Ἐάν εἶχε ἀξιοποιήσει τὴν ἐπιτυχία του, κατὰ πάσα πιθανότητα θὰ εἶχε καταστεί κύριος ολοκλήρου τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀντιόχου· ἀλλὰ, ἀρκούμενος μόνο σε λίγες ἀπειλές καὶ λίγους ἐκφοβισμούς, σύναψε εἰρήνην, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ παραδοθῆ στὴν ἀδιάκοπη καὶ ἀνεξέλεγκτη ικανοποίηση τῶν κτηνωδῶν παθῶν του. Ἔτσι, ἐνῶ εἶχε νικήσει τοὺς ἐχθροὺς του, νικῆθηκε ἀπὸ τὶς ἰδίες του τὶς κακίες, καὶ, λησμονώντας τὸ μέγα ὄνομα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἐδραιώσει, περνούσε τὸν καιρὸ του μέσα σε συμπόσια καὶ ἀσέλγεια.»

«Ἡ καρδιά του ὑψώθηκε ἐξαιτίας τῆς ἐπιτυχίας του, ἀλλὰ ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδυναμωθῆ ἀπὸ αὐτήν· διότι ἡ ἀτιμὴ χρῆσις ποῦ ἔκαμε αὐτῆς προκάλεσε τοὺς ἰδίους του τοὺς ὑπηκόους νὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του. Ἀλλὰ ἡ ἔπαρσις τῆς καρδίας του ἐκδηλώθηκε ἰδιαιτέρως στὶς συναλλαγές του με τοὺς Ἰουδαίους. Ἐρχόμενος στα Ἱεροσόλυμα, ἐκεῖ προσέφερε θυσίες καὶ ἐπιθυμούσε σφόδρα νὰ εἰσέλθῃ στα ἅγια τῶν ἁγίων τοῦ ναοῦ, παρά τὸν νόμο καὶ τὴ θρησκεία ἐκείνου τοῦ τόπου· ἀλλὰ, ἀν καὶ με μεγάλη δυσκολία, ἐμποδισθεὶς, ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο κατακαϊόμενος ἀπὸ ὀργή ἐναντίον ολοκλήρου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀμέσως ἀρχισε ἐναντίον τοὺς φοβερὸ καὶ ἀμείλικτο διωγμὸ. Στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν κατοικήσει ἀπὸ τὶς ἡμέρες τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀπολάμβαναν τὰ προνόμια τῶν πλέον εὐνοουμένων πολιτῶν, σαράντα χιλιάδες σύμφωνα με τὸν Εὐσέβιο, ἐξήντα χιλιάδες σύμφωνα με τὸν Ἱερώνυμο, φονεύθηκαν ἐν αὐτῷ τῷ διωγμῷ. Ἡ ἀνταρσία τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἡ σφαγὴ τῶν Ἰουδαίων ἀσφαλῶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἐνισχύσουν ἐν τῇ βασιλείᾳ του, ἀλλὰ ἦταν μάλλον ἀρκετὲς σχεδὸν νὰ τὴν καταστρέψουν ὀλοτελῶς.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ἡ στρατιωτικὴ νίκη τοῦ Πτολεμαίου Φιλοπάτορος ἐν τῇ Ραφίᾳ τὸ 217 π.Χ. δὲν ἐνίσχυσε τὸν Πτολεμαίο, ἀλλὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα «νὰ ὑψωθῆ ἡ καρδιά του». Ἡ νίκη ἐν τῷ Οὐκρανικῷ Πόλεμῳ δὲν θὰ ἐνισχύσει τὸν Πούτιν, ἀλλὰ θὰ «ὑψώσει τὴν καρδιά του», καθὼς καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐπιτυχία ἔκανε τὸν βασιλέα Οὐζιά νὰ ὑψώσει τὴν καρδιά του.

Καὶ ὁ Οὐζιάς ἠτοίμασε δι' αὐτοῦς, διὰ πάσης τῆς στρατιᾶς, ἀσπίδας καὶ δόρατα καὶ περικεφαλαίας καὶ θώρακας καὶ τόξα καὶ σφενδόνας διὰ ῥίψιν λίθων. Καὶ ἐποίησεν ἐν Ἱερουσαλήμ μηχανὰς, ἐφευρημένας ὑπὸ τεχνιτῶν ἐπίδεξιων, διὰ νὰ εἶναι ἐπάνω εἰς τοὺς πύργους καὶ ἐπὶ τῶν προμαχῶνων, διὰ νὰ ἐκτοξεύουν βέλη καὶ μεγάλους λίθους. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαπλώθη μακρὰν σφόδρα· διότι ἐβοηθήθη θαυμαστῶς, ἕως οὗ ἔγινε ἰσχυρὸς. Ὅταν δὲ ἔγινε ἰσχυρὸς, ἡ καρδιά αὐτοῦ ὑψώθη πρὸς ὄλεθρον αὐτοῦ· διότι παρέβη εἰς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου διὰ νὰ θυμιάσῃ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Β' Χρονικῶν 26:14–16.

Δύο νότιοι βασιλεῖς, τῶν ὁποίων οἱ καρδιές ὑψώθηκαν ἐξαιτίας στρατιωτικῶν νικῶν, ἐπιχείρησαν νὰ εἰσέλθουν ἐν τῷ ἰδίῳ ναῷ καὶ νὰ προσφέρουν μίαν προσφοράν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο μόνον ἱερεὺς εἶχε ἀδεία νὰ πράξῃ. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, οἱ ἱερεῖς ἀντιστάθηκαν ἐν τῇ ἀπόπειρῃ τῶν

υπερηφάνων βασιλέων να το πράξουν. Ο ένας βασιλεύς κατόπιν εξαπέλυσε ανταπόδοση εναντίον των Ιουδαίων, ενώ ο άλλος επλήγη στο μέτωπο με λέπρα.

Και ο ιερέας Αζαρίας εισήλθε κατόπιν αυτού, και μετ' αυτού ογδόντα ιερείς του Κυρίου, άνδρες ανδρείοι· και αντιστάθηκαν στον βασιλέα Οζία και του είπαν: Δεν ανήκει σε σένα, Οζία, να θυμιάζεις στον Κύριο, αλλά στους ιερείς, τους υιούς του Ααρών, που έχουν καθαγιασθεί για να θυμιάζουν· έξελθε από το αγιαστήριο, διότι παρήκουσες· και αυτό δεν θα είναι προς τιμήν σου από τον Κύριο Θεό. Τότε ο Οζίας οργίσθηκε, και είχε στο χέρι του θυμιατήρι για να θυμιάσει· και ενώ οργιζόταν κατά των ιερέων, η λέπρα ανέτειλε στο μέτωπό του ενώπιον των ιερέων, μέσα στον οίκο του Κυρίου, πλησίον του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. Και ο Αζαρίας ο αρχιερέυς και όλοι οι ιερείς τον κοίταζαν, και ιδού, ήταν λεπρός στο μέτωπό του· και τον έσπευσαν έξω από εκεί· και μάλιστα και ο ίδιος έσπευσε να εξέλθει, επειδή ο Κύριος τον είχε πατάξει. Και ο βασιλεύς Οζίας ήταν λεπρός έως την ημέρα του θανάτου του, και κατοικούσε σε ξεχωριστή οικία, ως λεπρός· διότι είχε αποκοπεί από τον οίκο του Κυρίου· και ο Ιωθάμ ο υιός του ήταν επί του βασιλικού οίκου, κρίνοντας τον λαό της γης. Τα δε λοιπά έργα του Οζία, τα πρώτα και τα έσχατα, τα έγραψε ο προφήτης Ησαΐας, ο υιός του Αμώς. Β' Χρονικών 26:17-22.

Το 2014, οι παγκοσμιοποιητές της Ευρώπης και το καθεστώς Ομπάμα εγκαινίασαν μια έγχρωμη επανάσταση εναντίον του έθνους της Ουκρανίας. Το 2022 η Ρωσία άρχισε μια εισβολή που τελικώς θα οδηγήσει σε νίκη του Πούτιν και της Ρωσίας· οι οποίοι παριστάνονται από τον Πτολεμαίο και τον Οζία, τους βασιλείς του νότου. Το δωδέκατο εδάφιο λέγει ότι, μετά τη νίκη του Πούτιν, «η καρδιά αυτού θέλει υψωθή· και θέλει καταβάλει μυριάδας πολλές· πλην δεν θέλει ενδυναμωθή εκ τούτου». Κατόπιν, η ιστορία καταγράφει μια προοδευτική παρακμή του βασιλείου του.

Η προοδευτική παρακμή οδήγησε στον θάνατό του, και έως τον καιρό που ο Αντίοχος ο Μέγας αντεκδικήθηκε για την απώλειά του στη Ραφία, ο Αντίοχος δεν είχε πλέον να αντιμετωπίσει τον Πτολεμαίο Φιλοπάτορα· τότε ο Αντίοχος αντιμετώπιζε ένα μικρό παιδί, το οποίο ήταν τότε ο ηγεμόνας της Αιγύπτου. Ένα παιδί αποτελεί σύμβολο της τελευταίας γενεάς, ώστε, σε ένα επίπεδο, ο παιδικός βασιλεύς τον οποίον ο Αντίοχος νικά στο Πάνειον είναι η τελική γενεά του βασιλείου του νότου. Σε πρακτικό επίπεδο, ο παιδικός βασιλεύς αντιπροσωπεύει αδυναμία σε σχέση με τη δύναμη του Αντιόχου.

«Η ειρήνη που συνήφθη μεταξύ του Πτολεμαίου Φιλοπάτορος και του Αντιόχου διήρκεσε δεκατέσσερα έτη. Εν τω μεταξύ, ο Πτολεμαίος πέθανε εξαιτίας ακολασίας και έκλυτης ζωής, και τον διαδέχθηκε ο υιός του, Πτολεμαίος Επιφανής, παιδί τότε τεσσάρων ή πέντε ετών. Ο Αντίοχος, κατά το ίδιο διάστημα, αφού κατέστειλε την ανταρσία στο βασίλειό του και υπέταξε και σταθεροποίησε τα ανατολικά μέρη στην υπακοή του, ήταν ελεύθερος για κάθε επιχείρηση όταν ο νεαρός Επιφανής ανέβηκε στον θρόνο της Αιγύπτου· και θεωρώντας ότι αυτή ήταν υπερβολικά ευνοϊκή ευκαιρία για να αφήσει να διαφύγει η επέκταση της κυριαρχίας του, συγκρότησε ένα τεράστιο στράτευμα, «μεγαλύτερο από το προηγούμενο» (διότι είχε συγκεντρώσει πολλές δυνάμεις και αποκτήσει μεγάλα πλούτη κατά την ανατολική του εκστρατεία), και εκστράτευσε εναντίον της Αιγύπτου, αναμένοντας να επιτύχει εύκολη νίκη επί του νηπιού βασιλέως. Το πώς επέτυχε θα το δούμε ευθύς αμέσως· διότι εδώ νέες

περιπλοκές εισέρχονται στις υποθέσεις αυτών των βασιλείων, και νέοι δρώντες εισάγονται στη σκηνή της ιστορίας.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Ο Βασιλεύς του Νότου

Το να σκιαγραφήσει κανείς τα τελικά βήματα της Ρωσίας, είναι να σκιαγραφήσει τα τελικά βήματα του προφητικού βασιλέως του νότου. Ένα προφητικό γνώρισμα του πνευματικού βασιλέως του νότου, ο οποίος εμφανίστηκε στην προφητική ιστορία κατά τον καιρό του τέλους το 1798, είναι ο τρόπος με τον οποίο φθάνει στο τέλος του. Αυτό αποτελεί επίσης προφητικό γνώρισμα του βασιλέως του βορρά και του ψευδοπροφήτου. Καθεμία από τις τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα έχει καταλήξεις που προσδιορίζονται ειδικώς στον Λόγο του Θεού. Ό,τι κι αν συμβεί στον Πούτιν και στη Ρωσία, θα έχει προτυπωθεί στις παρελθούσες γραμμές του βασιλέως του νότου.

Τα παραδείγματα του άφανισμοῦ τοῦ πνευματικοῦ βασιλέως τοῦ νότου προτυπώθηκαν ἀπὸ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ πρώτου πνευματικοῦ βασιλέως τοῦ νότου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἄθη Γαλλία κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ ἀφανισμὸς τοῦ νοτίου βασιλείου περιλαμβάνει τὸν ἀφανισμὸ τοῦ νοτίου βασιλέως. Ὁ ἀφανισμὸς τοῦ Ναπολέοντος ἀντιστοιχεῖ στὸν ἀφανισμὸ τῆς Γαλλίας καὶ εὐθυγραμμίζεται μὲ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ ἐπομένου βασιλείου τοῦ νότου, τὸ ὅποιο ἦταν ἡ Ρωσία. Ἡ Ρωσία, ὡς ὁ σύγχρονος βασιλεὺς τοῦ νότου, ἄρχισε μὲ ἐπανάσταση, ὅπως καὶ ἡ Γαλλία, ὡς ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου, ἄρχισε μὲ ἐπανάσταση.

Ἡ ἐπανάσταση ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ τοῦ δράκοντος, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ σύμβολο τῶν βασιλέων τοῦ νότου. Ὁ δράκων, τὸ κύριο σύμβολο τοῦ βασιλέως τοῦ νότου, εἶναι ὁ Σατανάς, καὶ καθὼς ἐπιχειρεῖ μιὰ ἐπανάσταση στο τέλος τῆς χιλιετίας, φωτιά κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν κατατρώγει. Ἡ ἀνταρσία τοῦ οὐρανοῦ στὴν ἀρχὴ ἦταν τὸ ἄλφα τῆς ἀνταρσίας τοῦ κατὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς χιλιετίας.

Το 1798, ἡ Γαλλία, κατὰ τὴν προφητικὴ ἔννοια, ἀνέλαβε τὸν θρόνο ὡς ὁ πνευματικὸς βασιλεὺς τοῦ νότου κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση. Εκείνη ἡ ἐπανάσταση σάρωσε τὰ ἔθνη τῆς Ἑυρώπης καὶ τελικῶς κατέληξε στὴ Ρωσικὴ Ἐπανάσταση, τὴν ὁποία ἀκολούθησε ἀμέσως ἡ Μπολσεβικικὴ Ἐπανάσταση κατὰ τὸ ἴδιο ἔτος.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1917 ἀποτελοῦνταν ἀπὸ δύο κύρια στάδια: τὴ Φεβρουαριανὴ Ἐπανάσταση (ἡ ὁποία ἀνέτρεψε τὴν τσαρική μοναρχία, ἔθεσε τέλος στὴν ἀπολυταρχία καὶ ἐγκαθίδρυσε μιὰ προσωρινὴ κυβέρνησις ἐν μέσω μιᾶς περιόδου διπλῆς ἐξουσίας με τὰ Σοβιέτ) καὶ τὴν Ὀκτωβριανὴ Ἐπανάσταση (ονομαζόμενὴ ἐπίσης Μπολσεβικικὴ Ἐπανάσταση, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Μπολσεβίκοι ὑπὸ τὸν Λένιν κατέλαβαν τὴν ἐξουσία με πραξικόπημα, ὀδηγώντας στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς σοβιετικῆς κυριαρχίας καὶ στὴν πορεία πρὸς τὸν σοσιαλισμὸ/κομμουνισμὸ).

Στις ιστορικές ἀναλύσεις καὶ στὴ θεωρία τῆς ἐπανάστασης (ἰδιαίτερα ἀπὸ μαρξιστικὲς σκοπιές, ὅπως ἐκείνες τοῦ Τρότσκι, τῆς Λούξεμπουργκ καὶ ἄλλων που προβαίνουν σε παραλληλισμοὺς), ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση (1789–1799) θεωρεῖται συχνά ὅτι τυποποιεῖ ἢ παρέχει ἕνα σχῆμα γιὰ τὴν πορεία τῶν ρωσικῶν γεγονότων. Τα δύο στάδια τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης που προτυποποίησαν αὐτὲς τὶς ρωσικὲς φάσεις εἶναι:

- Η αρχική μετριοπαθής/συνταγματική φάση (περίπου 1789–1792), η οποία αντιστοιχεί στη Φεβρουαριανή Επανάσταση. Αυτή η γαλλική φάση άρχισε με την άλωση της Βαστίλλης, τη σύγκληση των Γενικών Τάξεων/Εθνικής Συνέλευσης, την κατάργηση των φεουδαρχικών προνομίων, τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και την εγκαθίδρυση συνταγματικής μοναρχίας υπό τους Γιρονδίνους και τους μετριοπαθείς μεταρρυθμιστές. Ανέτρεψε την απόλυτη μοναρχία, αλλά διατήρησε στοιχεία αστικής/φιλελεύθερης διακυβέρνησης και δυαδικών/αμφισβητούμενων δομών εξουσίας (π.χ. μεταξύ της Συνέλευσης και της εναπομένουσας μοναρχίας). Κατά παρόμοιο τρόπο, ο Φεβρουάριος του 1917 έθεσε τέλος στον τσαρισμό, αλλά οδήγησε σε μια αστική προσωρινή κυβέρνηση και σε δυαδική εξουσία με τα Σοβιέτ.
- Η ριζοσπαστική/Ιακωβινική φάση (περίπου 1792–1794, περιλαμβανομένης της εγκαθιδρύσεως της Πρώτης Δημοκρατίας, της εκτελέσεως του Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, και της Περιόδου της Τρομοκρατίας υπό τον Ροβεσπιέρο και τους Ιακωβίνους/Επιτροπή Δημόσιας Σωτηρίας) αντιστοιχεί στην Οκτωβριανή (Μπολσεβικική) Επανάσταση. Οι Ιακωβίνοι κατέλαβαν την εξουσία από τους μετριοπαθέστερους Γιρονδίνους μέσω ριζοσπαστικής δράσεως, ανακήρυξαν δημοκρατία, κατέστειλαν την αντεπανάσταση και ώθησαν την επανάσταση προς βαθύτερο κοινωνικό μετασχηματισμό και άμυνα έναντι εσωτερικών/εξωτερικών απειλών. Αυτό αντικατοπτρίζει τον τρόπο με τον οποίο οι Μπολσεβίκοι ανέτρεψαν την προσωρινή κυβέρνηση, εδραίωσαν την εξουσία του προλεταριάτου/τη δικτατορία του προλεταριάτου και προώθησαν τον επαναστατικό σοσιαλισμό.

Αυτές οι παραλληλίες υπογραμμίζουν πώς οι επαναστάσεις συχνά ακολουθούν ένα πρότυπο: μια αρχική, ευρείας βάσεως εξέγερση κατά του παλαιού καθεστώτος (υπό την ηγεσία μετριοπαθών/αστικών δυνάμεων), ακολουθούμενη από μια πιο ακραία κατάληψη της εξουσίας από ριζοσπάστες, προκειμένου να «σωθεί» και να εμβαθυνθεί η επανάσταση εν μέσω κρίσεως. Οι ίδιοι οι Μπολσεβίκοι αντλούσαν συνειδητά από το γαλλικό παράδειγμα, θεωρώντας την Οκτωβριανή τους εξέγερση ανάλογη προς το Ιακωβινικό πραξικόπημα — αναγκαία για να αποτραπεί η αντεπανάσταση και να εκπληρωθεί το δυναμικό της επανάστασης.

Αυτή η τυπολογία εμφανίζεται σε έργα όπως η Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης του Τρότσκι (η οποία συγκρίνει ρητώς τη φάση της δυαδικής εξουσίας στη Ρωσία με ανάλογες δυναμικές στη Γαλλία) και στα κείμενα της Ρόζας Λούξεμπουργκ για τα ρωσικά γεγονότα, όπου παρατηρεί ότι η πρώτη περίοδος της Ρωσικής Επανάστασης (Μάρτιος–Οκτώβριος) ακολουθεί το σχήμα των γαλλικών (και αγγλικών) επαναστάσεων, με την κατάληψη της εξουσίας από τους Μπολσεβίκους να παραλληλίζεται με την άνοδο των Ιακωβίνων.

Ο Ιησούς απεικονίζει πάντοτε το τέλος μέσω της αρχής, και η πτώση του Ναπολέοντα ως του πρώτου πνευματικού βασιλέως του νότου ακολούθησε τα ορόσημα της αρχής της επαναστάσεως, και, πράττοντας τούτο, αντιπροσώπευσε την πτώση της Σοβιετικής Ενώσεως.

Η προοδευτική (βήμα προς βήμα) κατάρρευση του Ναπολέοντος ευθυγραμμίζεται στενά με τη σταδιακή παρακμή και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991, μέσα στο ίδιο τυπολογικό πλαίσιο όπου οι δύο φάσεις της Γαλλικής Επανάστασης προεικόνισαν τα στάδια του

Φεβρουαρίου και του Οκτωβρίου 1917 της Ρωσικής Επανάστασης. Ο παραλληλισμός εκτείνεται και στη φάση της μετα-ριζοσπαστικής εδραίωσης (Βοναπαρτισμός) και της αναπόφευκτης αποσύνθεσής της. Αυτό αντλείται τόσο από γενικά ιστορικά πρότυπα όσο και από μαρξιστικές αναλύσεις (ιδίως του Τρότσκι στο *The Revolution Betrayed* και σε συναφή έργα), οι οποίες αντιμετωπίζουν τον Ναπολέοντα ως το αρχέτυπο του Βοναπαρτισμού: ενός καθεστώτος ισχυρού άνδρα που αναδύεται μετά τη ριζοσπαστική κορύφωση μιας επανάστασης, εξισορροπεί ανάμεσα στις τάξεις, διαφυλάσσει βασικά διαρθρωτικά κεκτημένα της επανάστασης (ενώ καταστέλλει τη δημοκρατική της ορμή), οικοδομεί μια προσωπική/στρατιωτικο-γραφειοκρατική αυτοκρατορία, υπερεπεκτείνεται και κατόπιν υφίσταται μια σταδιακή κατάρρευση που οδηγεί σε μερική παλινόρθωση της παλαιάς τάξεως.

Η βοναπαρτική άνοδος του Ναπολέοντα παραλληλίζεται με τη σταλινική εδραίωση

Μετά την ιακωβινική ριζοσπαστική φάση και τη Θερμιδοριανή αντίδραση (1794), το ασταθές Διευθυντήριο (1795–1799), το πραξικόπημα του Ναπολέοντα της 18ης Μπρυμαίρ (1799) εγκαθιδρύει το Προξενείο και κατόπιν την Αυτοκρατορία (1804). Αυτός κωδικοποιεί και εξάγει τα αστικά επαναστατικά κεκτημένα (Ναπολεόντειος Κώδικας, κατάργηση των φεουδαρχικών προνομίων, ισχυρό συγκεντρωτικό κράτος), αλλά τα υποτάσσει στην αυταρχική διακυβέρνηση, στη στρατιωτική δόξα και σε μια νέα ελίτ.

Μετά τη ριζοσπαστική φάση των Μπολσεβίκων/του Οκτωβρίου και τα πρώιμα σοβιετικά πειράματα, επέρχεται γραφειοκρατικός εκφυλισμός (ιδιαίτερα από τα μέσα της δεκαετίας του 1920). Η εδραίωση της εξουσίας του Στάλιν νικά την Αριστερή Αντιπολίτευση, επιβάλλει τον «σοσιαλισμό σε μία χώρα» και δημιουργεί μια αστυνομική/στρατιωτική-γραφειοκρατική δικτατορία. Η σχεδιασμένη οικονομία και η εθνικοποιημένη ιδιοκτησία (τα καίρια κεκτημένα του Οκτωβρίου) διατηρούνται, αλλά μετατρέπονται σε εργαλεία μιας προνομιούχου κάστας, ενώ ο διεθνισμός εγκαταλείπεται.

Και στις δύο περιπτώσεις, η επαναστατική ενέργεια «παγώνει» και ανακατευθύνεται προς την κρατική εξουσία και την επέκταση υπό μία και μόνη μορφή ή μηχανισμό εξουσίας (ο Τρότσκι χαρακτήρισε ρητώς το σταλινικό καθεστώς ως μια μορφή «σοβιετικού Βοναπαρτισμού», πλησιέστερη προς την Αυτοκρατορία του Ναπολέοντα παρά προς το Προξενάτο).

Η Βήμα προς Βήμα Κατάρρευση

Αυτή είναι η κεντρική αντιστοιχία—η παρακμή δεν είναι ένα αιφνίδιο γεγονός, αλλά μια διαδοχική σειρά διαβρώσεων, οι οποίες προκαλούνται από την υπερεπέκταση, τις εσωτερικές αντιφάσεις, τα στρατιωτικά αδιέξοδα, την απώλεια του ελέγχου της περιφέρειας, τις αποτυχημένες μεταρρυθμίσεις και την τελική διάλυση/αποκατάσταση.

Ναπολεόντεια πλευρά (1812 έως 1815)

- 1812: Καταστροφική εισβολή στη Ρωσία—η Grande Armée (600.000 άνδρες) αποδεκατίστηκε από την επιμελητεία, τον χειμώνα και την αντίσταση. Καταστροφικό

σημείο καμπής· τεράστια απώλεια κύρους και ανθρώπινου δυναμικού.

- 1813: Σχηματίζεται συνασπισμός εναντίον του· ήττα στη Λειψία («Μάχη των Εθνών») — απώλεια των Γερμανών συμμάχων και εδαφών· η αυτοκρατορία αρχίζει να συρρικνώνεται.
- 1814: Οι Σύμμαχοι εισβάλλουν στην κυρίως Γαλλία· το Παρίσι πέφτει· ο Ναπολέων παραιτείται και εξορίζεται στην Έλβα.
- 1815: Σύντομη επιστροφή (Εκατό Ημέρες), τελική ήττα στο Βατερλώ· μόνιμη εξορία στην Αγία Ελένη· αποκατάσταση της μοναρχίας των Βουρβόνων (αντιδραστική ανατροπή των επαναστατικών κατακτήσεων, όχι όμως ολοκληρωτική — ορισμένες νομικές/διοικητικές μεταβολές διατηρήθηκαν).

Σοβιετική πλευρά (δεκαετία του 1970 έως το 1991)

- Τέλη της δεκαετίας του 1970–δεκαετία του 1980: Οικονομική στασιμότητα («zastoi» υπό τον Μπρέζνιεφ), χρόνιες ελλείψεις, τεχνολογική υστέρηση και εξουθενωτική κούρσα εξοπλισμών με τις ΗΠΑ/NATO—η συστημική υπερεπέκταση αρχίζει να αποδιαρθρώνει εκ των έδων την οικονομία.
- 1979–1989: Πόλεμος στο Αφγανιστάν—το σοβιετικό «Βιετνάμ»· ο βάλτος απορροφά πόρους, ηθικό και διεθνές κύρος (σημειώστε την ειρωνική παραλληλία: ο Ναπολέων καταστράφηκε στη Ρωσία· η ΕΣΣΔ αιμορράγησε σε ένα τραχύ, ανθεκτικό θέατρο επιχειρήσεων).
- 1985–1989: Οι μεταρρυθμίσεις περεστρόικα/γκλάσνοστ του Γκορμπατσόφ (μια απόπειρα «διάσωσης» του συστήματος, όπως ορισμένες όψιμες ναπολεόντειες προσαρμογές) αντιθέτως εκθέτουν και επιταχύνουν τις αντιφάσεις· οι δορυφόροι του Ανατολικού Μπλοκ εξεγείρονται και αποσπώνται (το Τείχος του Βερολίνου πέφτει στις 9 Νοεμβρίου 1989, τα καθεστώτα καταρρέουν σε ολόκληρη την περίοδο 1989–1990) — απώλεια της «εξωτερικής αυτοκρατορίας», ακριβώς όπως η απώλεια των συμμαχικών κρατών από τον Ναπολέοντα.
- 1990–1991: Εσωτερικές εθνικιστικές κρίσεις, οι δημοκρατίες κηρύσσουν κυριαρχία· το πραξικόπημα των σκληροπυρηνικών του Αυγούστου 1991 αποτυγχάνει παταγωδώς· ο Γκορμπατσόφ παραιτείται στις 25 Δεκεμβρίου 1991· η ΕΣΣΔ διαλύεται σε 15 κράτη. Ακολουθεί η καπιταλιστική παλινόρθωση (η θεραπεία-σοκ της εποχής Γιέλτσιν, οι ολιγάρχες, η ιδιωτικοποίηση) — ανάλογη προς τη βουρβονική παλινόρθωση: στοιχεία της προεπαναστατικής τάξεως (ή τα ισοδύναμά τους) επανέρχονται, ανατρέποντας τις πλήρεις επαναστατικές σχέσεις ιδιοκτησίας, ενώ διατηρούν ορισμένες διοικητικές μορφές.

Και στις δύο περιπτώσεις, η «αυτοκρατορία» (το Γαλλικό Ηπειρωτικό Σύστημα έναντι της σοβιετικής επιρροής του Ανατολικού Μπλοκ/COMECON) κατακερματίζεται από την περιφέρεια προς το κέντρο, η εσωτερική αποσύνθεση επιταχύνεται, μια τελική κρίση αποκαλύπτει την κενότητά της, και οι παλαιές κοινωνικές δυνάμεις επανεπιβάλλονται (μοναρχία/καπιταλισμός). Ο βοναπαρτισμός αποδεικνύεται μη βιώσιμος —«πυραμίδα ισορροπούσα επί της κορυφής της», όπως το έθεσε ο Τρότσκι— διότι στηρίζεται στην καταστολή της δημοκρατικής βάσης της επανάστασης, ενώ ταυτόχρονα υπερασπίζεται (αλλά και διαστρέφει) την οικονομική της βάση εν μέσω εχθρικών εξωτερικών πιέσεων. Η σοβιετική κατάρρευση δεν υπήρξε «αιφνίδια» υπό τη μακρά ιστορική θεώρηση, αλλά η κορύφωση μιας προϊούσας εσωτερικής σήψης, ακριβώς όπως

και η αυτοκρατορία του Ναπολέοντα δεν εξαφανίσθηκε εν μία νυκτί, αλλά διαβρώθηκε μέσω διαδοχικών ηττών έως την παλινόρθωση.

Η αρχή και το τέλος της Γαλλίας και της Σοβιετικής Ένωσης ευθυγραμμίζονται με τη μαρτυρία του βασιλέως Οζίου και του Πτολεμαίου. Ο Πτολεμαίος Δ΄ Φιλοπάτωρ κερδίζει αποφασιστική νίκη στη μάχη της Ραφίας (217 π.Χ.) εναντίον του βασιλέως του βορρά (Αντιόχου Γ΄), αλλά «δεν θέλει ενδυναμωθεί δι' αυτής»—συνάπτει ειρήνη αντί να εκμεταλλευθεί το πλεονέκτημα, επιστρέφει στην τρυφή και την αυτοεξύψωση, και κατόπιν (κατά την καταγεγραμμένη μαρτυρία που διασώζεται στο 3 Μακκαβαίων 1–2) ο Πτολεμαίος επισκέπτεται την Ιερουσαλήμ μετά τον θρίαμβό του. Επαρθείς στην καρδιά, επιχειρεί να εισέλθει στα Άγια των Αγίων και να προσφέρει ο ίδιος θυσία—πράξη σφετερισμού και προκλήσεως εναντίον του αληθινού Θεού. Πατάσσεται θεϊκώς (παράλυση), ταπεινώνεται, και στρέφεται σε διωγμό κατά του λαού του Θεού. Η βασιλεία του έκτοτε είναι βασιλεία προϊούσης παρακμής: ηθική διαφθορά, εσωτερικές εξεγέρσεις και απώλεια ισχύος έως τον θάνατό του. Αυτό αποτελεί τον ακριβή καθρέπτη του βασιλέως Οζίου (Β΄ Παραλειπομένων 26:16–21), του οποίου η καρδιά επήρθη μετά από στρατιωτική επιτυχία, και ο οποίος κατόπιν εισήλθε στον ναό για να θυμιάσει (σφετεριζόμενος το έργο των ιερέων) και επλήγη με λέπρα στο μέτωπο, η οποία ήταν δημόσια, ορατή κρίση. Από τότε και έπειτα ο Οζίας έζησε σε απομόνωση, αποκεκομμένος από τον οίκο του Κυρίου, έως θανάτου—βραδεία, παρατεινόμενη έκλειψη μάλλον παρά άμεση καταστροφή.

Αμφότεροι είναι νότιοι βασιλείς, των οποίων η υπερηφάνεια εκδηλώνεται με εισβολή στον ναό στην Ιερουσαλήμ, ακολουθούμενη από ένα προοδευτικό, διαβρωτικό τέλος αντί για άμεση κατάρρευση. Αυτό αποτελεί το τυπολογικό πρότυπο για κάθε μεταγενέστερο «βασιλέα του νότου».

1798: Η Γαλλία γίνεται ο πνευματικός βασιλιάς του Νότου

Στον «καιρό του τέλους» (1798), η αθεϊστική Γαλλία (η δύναμη που μόλις είχε εκδηλώσει τα πνευματικά χαρακτηριστικά της Αιγύπτου —την ανοιχτή άρνηση του Θεού, όπως στην Αποκάλυψη 11:8—) ωθεί εναντίον του βασιλέως του βορρά (του Παπισμού), αιχμαλωτίζοντας τον Πάπα. Ο Ναπολέων είναι η στρατιωτική ενσάρκωση αυτής της ώθησης. Η Γαλλία φέρει το στέμμα του νότου το 1798, διότι εξυψώνει το ίδιο αθεϊστικό πνεύμα που ενσάρκωνε η αρχαία Αίγυπτος.

Αλλά ακριβώς όπως ο Πτολεμαίος δεν μπορούσε «να αξιοποιήσει στο έπακρο τη νίκη του», έτσι και η ριζοσπαστική φάση της Γαλλικής Επανάστασης δεν μπορούσε ούτε να διατηρήσει ούτε να εξαγάγει πλήρως τα κέρδη της. Το στέμμα του νότου μεταβιβάζεται περαιτέρω, καθώς η φιλοσοφία της αθεΐας ωριμάζει και βρίσκει νέα κυβερνητική φωνή.

Προοδευτικά Σύμβολα Ηγεσίας: από τον Ναπολέοντα στον Λένιν στον Στάλιν

Αυτά τα τρία δεν είναι τυχαία· είναι προοδευτικά τέλη—το καθένα αντιπροσωπεύει ένα περαιτέρω στάδιο στην πορεία του βασιλέως του νότου προς τη δική του βραδεία διάλυση. Ο Ναπολέων—το πρώτο μεγάλο σύμβολο μετά το 1798. Νικηφόρος στην Αίγυπτο (τον κυριολεκτικό νότο), υπερεκτείνεται (η ρωσική εκστρατεία του 1812 υπήρξε καταστροφή), αρχίζει μια σειρά απωλειών

στην περιφερειακή του αυτοκρατορία βήμα προς βήμα (1813–1814), υφίσταται την τελική ήττα (Βατερλώ 1815) και εξορίζεται δύο φορές. Ο Ναπολέων αντιπροσωπεύει έναν προοδευτικό, σταδιακό αφανισμό—ακριβώς όπως ο Πτολεμαίος και ο Οζίας.

Ο Λένιν άρπαξε το στέμμα στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Η μπολσεβικική «ώθηση» συνεχίζει τον πόλεμο εναντίον της παλαιάς τάξεως (συμπεριλαμβανομένης της θρησκευτικής εξουσίας). Αλλά η ριζοσπαστική φάση δεν μπορεί να σταθεροποιηθεί· η υγεία του ίδιου του Λένιν κλονίζεται νωρίς, και το σύστημα αρχίζει να γραφειοκρατικοποιείται.

Ο Στάλιν, ο ενοποιητής (σοβιετικός Βοναπαρτισμός), «παγώνει» την επανάσταση σε μια στρατιωτικο-γραφειοκρατική αυτοκρατορία, διατηρεί τα βασικά της κέρδη (την εθνικοποιημένη οικονομία, το αντιφεουδαρχικό παράλληλο προς τον Κώδικα του Ναπολέοντος), αλλά στρέφει την εξουσία προς τα μέσα (εκκαθαρίσεις) και προς τα έξω (επέκταση). Ωστόσο, η καρδιά υψώνεται μέσα στην αθεΐα: το σύστημα δεν μπορεί αληθινά να «αξιοποιήσει στο έπακρο τη νίκη του». Υπερεπέκταση (το Αφγανιστάν ως παράλληλο προς τη Ρωσία του Ναπολέοντος), στασιμότητα, αποτυχημένες μεταρρυθμίσεις (η περεστρόικα ήταν η τελευταία απεγνωσμένη απόπειρα), απώλεια δορυφόρων (1989–90 = απώλεια «συμμάχων»), και τελική διάλυση (1991).

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης δεν υπήρξε αιφνίδια· υπήρξε προοδευτική, ακριβώς όπως η αυτοκρατορία του Ναπολέοντος διαβρώθηκε βήμα προς βήμα και όπως οι βασιλείες του Πτολεμαίου και του Οζία μαράθηκαν μετά τη στιγμή της υπερηφανείας τους έναντι του ναού. Ο «πνευματικός» βασιλεύς του νότου (η αθεΐα υπό κυβερνητική μορφή) έλαβε τη δική του παρατεταμένη κρίση: εκκενωμένος εκ των ένδον, ανίκανος να διατηρήσει το ψεύδος, παρασύρθηκε από το αντίρροπο κίνημα του βασιλέως του βορρά (την αναβίωση του Παπισμού εντός του κενού).

Η Γαλλική Επανάσταση (δύο βήματα) προτυπώνει τη Ρωσική Επανάσταση (Φεβρουαριανή και Οκτωβριανή/Μπολσεβικική). Ο ναπολεόντειος βοναπαρτισμός και η προοδευτική παρακμή του προτυπώνουν τη σταλινική εδραίωση και τη σταδιακή παρακμή της Σοβιετικής Ένωσης. Όλα αυτά αποτελούν τη σύγχρονη εκδήλωση της γραμμής του βασιλέως του νότου στο Δανιήλ 11, από την αποτυχία του Πτολεμαίου στη Ραφία και την αλαζονεία του έναντι του ναού, μέσω της ίδιας ακριβώς αμαρτίας του Οζία και του βραδέος τέλους του, έως τη Γαλλία του 1798 και τον αθεϊστικό κληρονόμο της (εποχή Λένιν–Στάλιν), που δεν μπορούσε να ενισχυθεί διά των νικών του.

Ο Λένιν, ο ριζοσπάστης ιδρυτής ή σφετεριστής της εξουσίας (παράλληλος προς την άνοδο των Ιακωβίνων/Μπολσεβίκων· η φάση της «ώθησης» μετά το 1917 είναι ανάλογη προς το πρώιμο Προξενείο του Ναπολέοντα μετά την 18η Μπρυμαίρ). Ο Στάλιν υπήρξε ο Βοναπαρτιστής εδραιωτής (οικοδόμος της σοβιετικής αυτοκρατορίας, εκκαθαρίσεις, νίκη στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, κορύφωση του Ψυχρού Πολέμου· η καρδιά του υψώθηκε μέσα στην αθεΐα, αλλά δεν κατόρθωσε να «στερεώσει» πλήρως τη νίκη μακροπρόθεσμα — αρχίζει η υπερεπέκταση).

Ο Χρυστόσοφ υπήρξε ο ηγέτης της μετακορυφαίας «απόψυξης» (1953–1964): καταγγέλλει τον Στάλιν (Μυστική Ομιλία, 1956), αποκαλύπτει μέρος της διαφθοράς, επιχειρεί περιορισμένες μεταρρυθμίσεις, αλλά αποτυγχάνει να επιλύσει τις συστημικές αντιφάσεις. Αυτό παραλληλίζεται

με μια «Θερμιδωριανή» ή πρόιμη φάση παρακμής—χαλάρωση της τρομοκρατίας ενώ η βασική αθεϊστική δομή παραμένει, πλην όμως το κύρος διαβρώνεται (π.χ. ο εξευτελισμός της Κρίσης των Πυραύλων της Κούβας το 1962 αντικατοπτρίζει μικρές ναπολεόντειες οπισθοδρομήσεις πριν από τις μεγάλες).

Ο Γκορμπατσόφ υπήρξε ο απεγνωσμένος μεταρρυθμιστής (1985–1991), με την περεστρόικα (αναδιάρθρωση) και τη γκλάσνοστ (διαφάνεια) ως έσχατες προσπάθειες να «σωθεί» το σύστημα, αλλά αυτές επιταχύνουν την κατάρρευση — την απώλεια του Ανατολικού Μπλοκ (1989, Τείχος του Βερολίνου), τις εσωτερικές εξεγέρσεις. Αυτό αποτελεί τον σαφέστερο δείκτη ενός «προοδευτικού τέλους»: όμοιο προς τις ύστερες απόπειρες προσαρμογής του Ναπολέοντα πριν από την εισβολή του 1814, ή προς την παρατεινόμενη παρακμή του Πτολεμαίου/Οζίου μετά την υπερηφάνεια του ναού. Το κονκορδάτο/συνάντηση του Γκορμπατσόφ το 1989 με τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β΄ (βασιλέα του βορρά) συμβολίζει την πνευματική ήττα — τον αθεϊσμό του βασιλέως του νότου να υποχωρεί ενώπιον της παπικής αναβίωσης.

Ο Γέλτσιν υπήρξε η τελική μορφή της διάλυσης (από το 1991 και εξής), ο οποίος ηγήθηκε της αντίστασης στο πραξικόπημα του Αυγούστου 1991, καθίσταται πρόεδρος της Ρωσίας, επιβλέπει τη διάλυση της ΕΣΣΔ (Δεκέμβριος 1991), την ιδιωτικοποίηση μέσω της «θεραπείας-σοκ» και την καπιταλιστική παλινόρθωση. Ενσαρκώνει το χαοτικό τέλος και τη μερική «αποκατάσταση» των προεπαναστατικών στοιχείων (ολιγαρχικός καπιταλισμός, όπως η επιστροφή των Βουρβόνων μετά τον Ναπολέοντα). Το ανάκτορο του βασιλέως του νότου παρασύρεται, εκπληρώνοντας το εδάφιο Δανιήλ 11:40 περί ανεμοστρόβιλης κατάκτησης από τον βορρά (Παπισμός μέσω συμμαχίας με τις ΗΠΑ).

Η τυπολογία τονίζει μια παρατεινόμενη, βαθμιαία κρίση μάλλον παρά μια στιγμιαία πτώση, όπως ακριβώς η νίκη του Πτολεμαίου Δ΄ στη Ραφία οδήγησε σε υπερηφάνεια, εισβολή στον ναό, θεικό πλήγμα και βραδεία παρακμή· όπως η απομόνωση του Οζία λόγω λέπρας έως θανάτου· όπως και οι σταδιακές απώλειες του Ναπολέοντος (Ρωσία, Λειψία, Παρίσι, Έλβα, Βατερλώ). Η σοβιετική γραμμή προσδιορίζει την κορύφωση της ισχύος επί Στάλιν, την προοδευτική εκκένωση κατά την απόψυξη του Χρουστσόφ, η οποία αποκαλύπτει τις ρωγμές του συστήματος. Έπειτα, η στασιμότητα της εποχής Μπρέζνιεφ και κατόπιν οι μεταρρυθμίσεις του Γκορμπατσόφ καθίστανται επιταχυντές· η εποχή του Γέλτσιν ολοκληρώνει τη σάρωση (η ΕΣΣΔ διαλύεται, η κυβερνητική μορφή της αθεΐας τερματίζεται). Η «καρδιά επήρθη» εκδηλώνεται σε όλη τη γραμμή (αθεϊστική προκλητικότητα), αλλά κανείς δεν «αξιοποιεί στο έπακρον τη νίκη».

Το τέλος των νοτιών βασιλέων είναι προοδευτικό· η καταστροφή του Σατανά άρχισε στον σταυρό, και τελικώς εξορίζεται για 1.000 έτη και κατόπιν πεθαίνει.

Και εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου καὶ μεγάλην ἄλυσιν ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶν ὁ Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν, καὶ ἔθεσεν σφραγίδα ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρις οὗ πληρωθῶσι τὰ χίλια ἔτη· καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ λυθῆναι αὐτὸν μικρὸν χρόνον.

Και εἶδον θρόνους, και ἐκάθισαν ἐπ’ αὐτούς, και ἐδόθη εἰς αὐτούς κρίσις· και εἶδον τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ και διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, και οἵτινες δὲν προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, και δὲν ἔλαβαν τὸ χάραγμα ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν· και ἔζησαν και ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν δὲν ἔζησαν πάλιν, ἕως οὗ ἐτελειώθησαν τὰ χίλια ἔτη.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀνάστασις. Μακάριος και ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστάσει· ἐπὶ τούτων ὁ δεῦτερος θάνατος δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ και τοῦ Χριστοῦ, και θὰ βασιλεύσουν μετ’ αὐτοῦ χίλια ἔτη.

Και ὅταν συμπληρωθῶν τα χίλια ἔτη, ὁ Σατανὰς θα λυθεῖ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του, και θα ἐξέλθει για να πλανήσει τα ἔθνη που εἶναι στις τέσσερις γωνίες τῆς γῆς, τὸν Γῶγ και τὸν Μαγῶγ, για να τους συνάξει σε πόλεμο· ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Και ἀνέβηκαν ἐπάνω στο πλάτος τῆς γῆς και περικύκλωσαν τὸ στρατόπεδο τῶν ἁγίων και τὴν ἠγαπημένη πόλιν· και κατέβηκε πυρ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ και τους κατέφαγε. Και ὁ διάβολος, που τους ἐπλανούσε, ρίφθηκε στη λίμνη του πυρός και του θείου, ὅπου εἶναι τὸ θηρίο και ὁ ψευδοπροφήτης, και θα βασανίζονται ἡμέρα και νύκτα εἰς τους αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀποκάλυψις 20:1–10.

Θα συνεχίσουμε τις ἐξετάσεις μας περὶ τοῦ βασιλέως του νότου στο ἐνδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, ἐδάφια ἐνδεκα ἕως δεκαπέντε, στο ἐπόμενο ἀρθρο.

Το περιοδικὸ The Time of the End ἐκδόθηκε το 1996 και ἀντιπροσωπεύει τὴν προφητεία ἀπὸ τὸ βιβλίο του Δανιήλ, ἡ ὁποία ἀποσφραγίσθηκε το 1989. Προσφάτως, τὸ περιοδικὸ ἀναγνώσθηκε ἀπὸ τὸ ChatGPT και του ζητήθηκε να ἀξιολογήσει τὸν ρόλο τῆς Ουκρανίας στὴν ἱστορία του ἐδαφίου σαράντα, ὅπως παρουσιάζεται στο περιοδικὸ. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάλυση του περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στο δημόσιο ἀρχεῖο ἐπὶ τριάντα ἔτη. Τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα ἀπὸ τα συγγράμματα τῆς Ellen White στο περιοδικὸ εἶναι τὸ Testimonies, τόμος 9, 11.

Ἐπισκόπηση: Ἡ Ουκρανία στο Προφητικὸ Πλαῖσιο

Μέσα στο προφητικὸ περίγραμμα του περιοδικοῦ για τὸ Δανιήλ 11:40–45, ἡ Ουκρανία ἐξετάζεται σε συνάρτηση με τὴν κατάρρευση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης και τὴν πάλιν μεταξύ του Παπισμοῦ (βασιλέως του βορρά) και του ἄθεου κομμουνισμοῦ (βασιλέως του νότου). Ἡ Ουκρανία παρουσιάζεται ὡς καίριο θρησκευτικὸ και γεωπολιτικὸ πεδίο ἀντιπαράθεσης κατὰ τα τελικὰ στάδια τῶν πολέμων δι’ ἀντιπροσώπων, ἰδιαιτέρως σε σχέση με τὴν Ουκρανικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία και τὴ νομιμοποίησή της ἔπειτα ἀπὸ δεκαετίες καταστολῆς ὑπὸ τὴ σοβιετικὴ ἐξουσία.

Τὸ περιοδικὸ παρουσιάζει τὴν Ουκρανία ὡς μέρος τῆς ἐυρύτερης προφητικῆς ἐκπλήρωσης του Δανιήλ 11:40, περιγράφοντας τὴν παρασάρωση του βασιλέως τοῦ νότου μέσω μιας συμμαχίας Βατικανοῦ–Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ Ουκρανία προβάλλεται ὡς ἀπόδειξη τῆς ἐξασθένησης του σοβιετικοῦ ἀθεϊσμοῦ και τῆς ἀναζωπύρωσης τῆς καθολικῆς ἐπιρροῆς στὴν Ἀνατολικὴ Ἐυρώπη.

Ἡ Ουκρανία στον Πόλεμο Μεταξύ του Βασιλέως του Βορρά και του Νότου

Το περιοδικό διδάσκει ότι ο βασιλιάς του νότου είναι ο αθεϊσμός, ο οποίος ενσαρκώθηκε αρχικώς από τη Γαλλία (1798) και αργότερα από τη Σοβιετική Ρωσία. Ο βασιλιάς του βορρά είναι ο παπισμός, και το Δανιήλ 11:40 περιγράφει έναν πνευματικό πόλεμο που αρχίζει το 1798 και κορυφώνεται με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989. Η Ουκρανία εμφανίζεται μέσα σε αυτό το πλαίσιο ως μέρος του σοβιετικού μπλοκ που παρασύρεται στην εκπλήρωση του Δανιήλ 11:40. Η έκδοση παρουσιάζει την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ως το πρώτο βήμα στην ίαση του θανατηφόρου τραύματος του παπισμού (Αποκάλυψη 13).

Καταστολή της Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας (Παρατιθέμενες Πηγές)

Το περιοδικό περιλαμβάνει κοσμική τεκμηρίωση του καθολικού διωγμού υπό τη σοβιετική κυριαρχία.

Από το περιοδικό Time, 4 Δεκεμβρίου 1989:

«Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, σφοδρός αλλά γενικώς λιγότερο αιματηρός διωγμός εξαπλώθηκε στην Ουκρανία και στο νέο σοβιετικό μπλοκ, επηρεάζοντας εκατομμύρια Ρωμαιοκαθολικών και Προτεσταντών, καθώς και Ορθοδόξων.»

Η Ουκρανία προσδιορίζεται ως μία κύρια περιοχή όπου ο Καθολικισμός καταπνίγηκε υπό τον κομμουνισμό.

Νομιμοποίηση της Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας

Ένα σημαντικό επίκεντρο της συζήτησης για την Ουκρανία είναι η νομιμοποίηση της επί μακρόν απαγορευμένης Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας.

Από το περιοδικό Life, Δεκέμβριος 1989:

«Τρεις νέοι Καθολικοί επίσκοποι διορίστηκαν προσφάτως στην Τσεχοσλοβακία. Και αυτόν τον μήνα ο Γκορμπατσόφ συναντά τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β΄ κατά τη διάρκεια επισκέψεώς του στην Ιταλία — η πρώτη πρόσωπο με πρόσωπο συνάντηση μεταξύ των ηγετών του Κρεμλίνου και του Βατικανού. Οι συνομιλίες ενδέχεται να οδηγήσουν στη νομιμοποίηση της επί μακρόν απαγορευμένης Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας στην Ε.Σ.Σ.Δ.»

Από το U.S. News & World Report, 11 Δεκεμβρίου 1989:

«Η αναβίωση της θρησκευτικής ελευθερίας αναμένεται να περιλάβει την άρση μιας επίσημης απαγόρευσης εις βάρος της πεντάκις εκατομμυρίων μελών Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας, η οποία επέζησε στην παρανομία από το 1946, όταν ο Στάλιν διέταξε την απορρόφησή της από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία. Η εξασφάλιση της νομιμοποίησης για την Ουκρανική Εκκλησία υπήρξε πρωταρχικός στόχος του πάπα.»

Το περιοδικό το παρουσιάζει αυτό ως απόδειξη της αποδυνάμωσης του αθεϊστικού ελέγχου, της αποκατάστασης της καθολικής ισχύος. Προσδιορίζεται ως άμεσο αποτέλεσμα της διπλωματικής πίεσης του Βατικανού, και προβάλλεται ως ορόσημο στην εκπλήρωση του Δανιήλ 11:40, ενώ η Ουκρανία τίθεται ως ορατό παράδειγμα της ανάκτησης επιρροής του Παπισμού σε πρώην κομμουνιστικό έδαφος.

Η Ουκρανία ως Απόδειξη της Προελάσεως του Παπισμού

Η κατάρρευση του κομμουνισμού όχι απλώς ως πολιτική μεταβολή, αλλά ως πνευματική ήττα της αθεΐας, ως γεωπολιτική προέλαση του Παπισμού και ως η απαρχή της επιστροφής του Παπισμού στην παγκόσμια κυριαρχία. Η Ουκρανία καθίσταται μελέτη περίπτωσης στην αποδόμηση της σοβιετικής θρησκευτικής καταστολής και στρατηγική νίκη της Ρώμης στην Ανατολική Ευρώπη. Αντιπροσωπεύει την ορατή μετάβαση από την επιβεβλημένη αθεΐα στην αποκατεστημένη καθολική εξουσία, και η νομιμοποίηση της Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας εκλαμβάνεται ως προφητική επιβεβαίωση ότι ο βασιλεύς του βορρά παρέσυρε τον βασιλέα του νότου «ως ανεμοστρόβιλος».

Η Ουκρανία και η Ευρύτερη Προφητική Ακολουθία

1. 1798 – Ο Παπισμός λαμβάνει θανάσιμο τραύμα.
2. 1917 – Ο αθεϊσμός μεταφέρεται στη Ρωσία (Μπολσεβικική Επανάσταση).
3. 1989 – Η Σοβιετική Ένωση καταρρέει.
4. Ουκρανία – Η Καθολική Εκκλησία νομιμοποιήθηκε.
5. Ο παπισμός ανακτά γεωπολιτική επιρροή.
6. Οι Ηνωμένες Πολιτείες τελικώς περιέρχονται υπό παπική επιρροή (Δανιήλ 11:41).
7. Όλοκληρος ο κόσμος ακολουθεί (Δανιήλ 11:42–43).

Η Ουκρανία εντάσσεται στα στάδια 3–4 ως μέρος της μεταβάσεως μεταξύ του σοβιετικού αθεϊσμού και της αποκατασταθείσης παπικής επιρροής.

Πηγές στις Οποίες Γίνεται Αναφορά στη Συζήτηση για την Ουκρανία

- Τζεφ Πίππενγκερ (πρωτεύον θεολογικό πλαίσιο)

Πνεύμα της Προφητείας

- Η Μεγάλη Διαμάχη
- Επιλεγμένα Μηνύματα
- Μαρτυρίες για την Εκκλησία

Κοσμικός Τύπος

- Περιοδικό Time
- Περιοδικό Life
- U.S. News & World Report

Η Ουκρανία αναφέρεται σε σχέση με:

- Μεταπολεμικός καθολικός διωγμός
- Υπόγεια επιβίωση της Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας
- Διπλωματία Γκορμπατσόφ–Βατικανού

- Νομική αποκατάσταση της Καθολικής ιεραρχίας

Σύνοψη του Ρόλου της Ουκρανίας στο Ενημερωτικό Δελτίο

Η Ουκρανία υπήρξε προπύργιο του καταπιεσμένου Καθολικισμού υπό τον σοβιετικό αθεϊσμό. Η νομιμοποίηση της Ουκρανικής Καθολικής Εκκλησίας κατέδειξε την αποδυνάμωση του βασιλέως του νότου. Η επιρροή του Βατικανού στην Ουκρανία κατέδειξε την αναζωπύρωση του Παπισμού, και η θρησκευτική μεταστροφή της Ουκρανίας υπηρέτησε ως απτή απόδειξη ότι το Δανιήλ 11:40 εκπληρωνόταν. Τα γεγονότα που περιέβαλλαν την Ουκρανία αποτέλεσαν μέρος του πρώτου σταδίου στην επούλωση του θανατηφόρου τραύματος του Παπισμού. Η Ουκρανία, επομένως, παρουσιάζεται όχι ως ένα μεμονωμένο πολιτικό γεγονός, αλλά ως ένας προφητικός δείκτης μέσα στις τελικές κινήσεις του Δανιήλ 11.